

Vapaa sana.

Mitä muualla tiedetään.

Pienestä suureen. Tammikuun viimeisenä päivänä oli Ruusu-Ristissä vierailukokous. Keskusteluaiheena oli: „onko uusi uskonpuhdistus välttämätön?“, jonka piti Hilja Kettunen kirkkaalla selvyydellä ja koko sydämensä antaumuksella. Selostettuaan maailman sekasortoista tilannetta sen joissakuissa ilmenemismuodoissaan, hän siirtyi kysymykseen, kuinka sekava on ihmisten jumalkäsite, kuinka rakkauden jumalaa saatetaan opettaa myös vihan, koston lain ja ankaruuden jumalana, kuinka vahingollisesti tämä vaikuttaa kansojen ja yksilöiden moraalisiin, kuinka toisenlaista uskontoa tarvittaisiin, kuinka tarvittaisiin niiden ihmisten yhteyttä jotka ruumiineen, sieluineen ja henkineen tahtovat antautua Mestaria seuraamaan. Ja tähän tultuaan alustaja esitti kysymyksen: Mistä ovat löydettävät ne ihmiset, jotka tämän yhteyden, tämän Kristuksen kirkon muodostaisivat? Ovatko ne löydettävät kirkkojen parista? Vai Ruusu-Ristin ja kirkkojen yhteistyöstä, jotka molemmat ovat kristinuskon koroittaneet korkeimmakseen? Vai maailman teosofien parista? Vai Teosofisten Seurain ja Ruusu-Ristin yhtymisestä? Vai mistä?

Syntyi vilkas keskustelu, joka kuitenkin ei päättynyt mihinkään lopputulokseen, vaikka läsnä oli sekä Adyar että Point Loma Teosofisten Seurain jäseniä ja lisäksi pari teologiakin. Mutta aihe oli siksi syvälinen ja samalla läheinen, että se lupasi jatkoa tulevaisuudessa.

Siksi sen johdosta muutamia ajatuksia.

Maailma on sekaisin. Rahatalous järkkyy perustuksillaan. Kurjuus ja köyhyys ammottavat tuhansien ja miljoonien parissa. Sodan uhka – asioiden selvittäjänä muka – kumisee maankamaran alla. Suuri itä on jo tärähdyttänyt alkusoiton, ja kohta saattaa Eurooppakin taas olla tulossa, ehkäpä kuolinkamppailunsa käsissä.

Eikö tämän vastapainona tarvittaisi valonvoimain yhdistämistä ympäri maapalloa? Eivätkö todellakin ne, jotka ovat ymmärtäneet Mestarien sanoman seurattavaksi ojentaisi käsiään ketjuna yhteistyöhön? Eikö silloin saatettaisi suurta perikatoa välttää? Eikö silloin vanhan syylistä nousisi uutta ja elinvoimaisempaa ja tämä manvantara saisi hienoisen sysäyksen eteenpäin kehityksen asteikossa?

Ja emmekö me teosofit, jotka olemme tietoisia ihmeellisestä kehityskulusta, tekisi kaikkeamme kantaaksemme kortemme valon työhön!

Mieleen muistuu „H. P. B:n“ harmaa veljeskunta. Veljet ympäri maapallon kokoontumassa kiinteään ja kiihkeään neuvotteluun valon voimia vastaan. Eikö samanlaista veljeskuntaa maapallon eri kulmilta voisi syntyä fyysillisten ihmisten parissa? Eikö niin pitäisi ainakin olla, että valon työ saavuttaisi kiinteytensä?

Varmasti pitäisi.

Mutta ollakseen voimakasta, tämän työn täytyisi kulkea keskinäisen ymmärtämyksen merkeissä. Olisiko eri puolilla maailmaa olevissa yksilöissä tätä yhteis-

ymmärrystä, ellei sitä olisi ensin kussakin maassa ja sen veljeyttä tarkottavissa seuroissa keskenään?

Varmasti ei.

Siksi pitäisi kussakin maassa näiden veljeyttä rakentavien seurojen olla sopusoinnussa keskenään. Ja ennenkuin nämä seurat voivat olla sitä, seuran yksilöjen keskenään olisi myös oltava sitä.

Siksi käsi sydämelle kukin ja vastatkaamme: – Osaammeko me R. R:ssä olla toinen toisillemme veljellisiä, ystävällisiä, auttavaisia, suvaitsevaisia, sopusointuisia? Tunneimmeko itsemme yhdeksi perheeksi rakastavan isämme johdon alaisena? Rakastammeko mekin toisiamme, niin että maailma sanoisi meistä: – Katsokaa, kuinka nuo teosofit, nuo ruusuristiläiset rakastavat toisiansa, menkäämme mekin heidän luokseen oppimaan elämän taitoa?

Päämäärä on kaukana, huippu on korkealla, me tunneimme saavutuksiemme vähyyden nöyryyttävän selvästi, – näin me vastaamme. Mutta samalla nousee sydäntemme sisimmästä huokaus: – Me tahdomme parhaamme yrittää tuon päämäärän vuoksi. Sillä me tahtoisimme sillä osoittaa rakkauttamme myös hänelle, joka meille on niin sanomattoman paljon sielunsa rikkauksia jakanut.

Viime kesästä lähtien me olemme Ruusu-Ristissä kokouksissamme keskustelleet päämajasta. Me olemme nähneet sen teosofisen työn ohjana johtajamme ympärillä. Mutta me olemme ymmärtäneet myöskin, ettei mikään teosofinen työ merkitse mitään, ellei teosofiaa eletä elävässä elämässä. Olisiko meidän parissamme sitten niitä, jotka tähän kykenisivät? Tuskin, mutta on varmasti niitä, jotka parhaansa tahtoisivat koettaa, ja ponnistellensa jotain myös oppisivat.

Mutta voidaksemme toteuttaa päämaja-ajatusta, me tarvitsemme rahaa, paljon rahaa. Mutta rahakin tulee, jos me olemme *sisäisesti* siihen valmiita. Ja ellemme ole vielä kypsiä tuohon kaukaisempaan päämaja päämäärään, koettakaamme toteuttaa läheisempiä sellaisia pienempiä, joissa voisimme kohoittaa yhteistyötä ikäänkuin perheen puitteissa.

Meillä on vuoden vaihteessa R. R:ssä syntynyt n. k. propagandajärjestö eli Työengas niinkuin se itseään nimittää. Siinä on edustaja hallituksesta, kaikista looiseista, eri työryhmistä, kuten kustannusliikkeestä, Kulmakoulusta, Opistolasta, Nuorten ryhmästä, Kirjastosta ja Käsityöryhmästä. Eräs yritys, jonka se tahtoi toteuttaa, on R. R.-kerhon luominen. Tässä kerhossa olisi R. R.-kirjasto entisen vetoisan tyyssijansa asemasta. Tänne saisi tulla lukemaan kirjallisuutta ja aikakauskirjoja. Täällä saisi tavata toisiaan. Tänne saisi tuoda „portaille kolkuttajia“. Täällä saisi pitää „Etsijäin piirien“ kokouksia ja illanviettoja, joille ei tahdo talosta muualla riittää huoneita. Tänne saisi pistäytyä kirkkokahville. Täällä saisivat maaseutulaiset päästä kosketukseen Helsingin R. R.-jäsenten kanssa, mitä he usein kaukaa tullen kipeästi kaipaavat. Täällä saisivat R. R:n irtojäsenet lähestyä muita, he, jotka useasti valittavat R. R:ssä orpouttaan, kun se on paisunut niin suureksi.

Ja koska Kulmakoulutalossamme on sopivia huoneita tähän tarkoitukseen, on ryhdytty tuumaa valmistelemaan Työrenkaassamme. On pantu alkuun koemerkintä siitä, kuinka suurella summalla kukin kerhon jäseneksitulija voisi kannattaa kuukausittain tätä yritystä. Merkinnyt ovat toistaiseksi vaihdelleet 3-50 markkaan. Mutta vasta on alkusumma koossa. Tarvitaan paljon lisää. Ja siksi tässä kirjoituksessa käännymme kautta maan kaikkien R. R:läisten puoleen ja pyydämme niitä, jotka tuntevat harrastusta asiaan, antamaan tiedon kerhomaksunsa määrästä Työrenkaan sihteerille, rouva Tyyra Tolvaselle, osoite Helsinki, Museokatu 18.

Ja toivorikas mieli johtaa yhä kulkuaan. Meillä on talvityökautenamme tämä kaupunkikerho, mutta kesällä, jolloin toiminta on lamassa, meillä voisi olla oma kesäkoti, joku sellainen suloinen paikka, joka T. S:llä on Terijoen Vammalsuussa, jonne monet R.R.-läisetkin ovat päätyneet ihanteellista todellakin veljeyshengessä vietettyä merielämää nauttimaan. Ja ehkäpä tällainen kesäkoti olisi ensin vain vuokrattu homma, jonka helpolla saisi pystyyn, mutta sehän voisi olla sellaiselta paikalta, jonka joskus saisi lunastaa ikiomaksi ja jonne ajan tullen voisi syntyä R. R.-päämaja ja paljon muuta mielissä uneksittua.

Emmekö tuon suuren vuoksi lähtisi nyt pienestä alkuun?

A. R.

(Ruusu-Risti 1932 Helmikuu N:o 2, s. 65-67)

Edellä olevaan, nimimerkin A. R. laatimaan kirjoitukseen viitataan *Tien varrelta*-osastossa (Ruusu-Risti 1932, s. 68). Nimimerkki voisi olla Annikki Reijosen.